

ossenkwartieren en schapen, rood en versch, aan de pas-vertinde haken, of naar de bleeke kalvers, en komen in opstand tegen dat brutaal spektakel, dat bont is bekransd met papieren bloemen, en hard afsteekt tegen de donkergroene pracht van vetplanten en gewassen in kuipen-met-koperen-reepen.

Wie durft volhouden dat zoo'n overdadige kleurenskala, zoo'n drieste lust voor oogen en maag, niet noodwendig verband moeten houden met de schildersgaven van wie daar

diens bijwijlen liederlijk-voorkomende kunst uit zijne hoogstaande cultuur is te verklaren. Wie uitsluitend ruw is en bot van nature, zal toch nooit gemeenheid tot zuivere schoonheid kunnen opvoeren; zijn gevoel is een vogel gelijk wiens lamme vleugelen in de aarde zijn uitgedroogd. Steeds schieten hem zelfkennis en schiftingsvermogen te kort om onvormelijkheid tot blijde of sombere kunst om te scheppen.

Dat kon echter wel de hooggeleerde, fijn-

HET GEZIN VAN DEN LANDMAN.

heel zijn jeugd heeft in gesleten, loochent het licht van den dag.

Hoe lang zoo meer laat Melsen zich echter minder door uiterlijkheid verleiden: speurzaam is hij aan 't schiften gegaan en aldra treedt het zuiver psychologisch element naar den voorgrond. Zoo ontwikkelt zich, door bezonnenheid, uit hem de ongeëvenaarde Vlaamsche boerenschilder.

Die bezonnenheid brengt me weer tot Rabelais terug.

Reeds wees ik er op dat het geheim van

besnaarde Rabelais. Hij vond den weg naar den bergtop, vanwaar uit de vloek en de lach zijner medemenschen in één versmolten en verreind geluid tot hem opklonken. Onvormelijkheid steigerde in hem naar een uitweg, maar hij wist die doorgaans te beheerschen tot schoone artistieke verhoudingen.

Melsen ook steekt zoo hoog boven zijn sujetten uit, als zijn opvoeding en zijne intelligentie verder reiken dan de hunne. K. van de Woestijne heeft dienaangaande eens